

A liberalizmus nagy léptekkel távolodik a normalitástól

2018 december 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A 2010 óta er?söd? Magyarországnak van egy borzalmas szégyenfoltja: az ellenzék.

2018 kétségkívül a rendszerváltás óta eltelt id?szak egyik legizgalmasabb és legfontosabb éve volt. A nemzeti oldal pirossal fogja följegyezni, a baloldal pedig feketével, és borzalommal fognak visszaemlékezni rá. Már ha maradt egyáltalán valaki, akiben pislákol még némi önkritika, és hajlandó belenézni a valóság tükrébe. De így, az év végén úgy t?nik, hogy a 70. életévét betöltött Tamás Gáspár Miklós a legnormálisabb baloldali figura.

Remélem, nyájas olvasóim fölmérik ezen kijelentésem súlyát. Ha TGM, ez a bájosan hibbant bolsevik pandamackó – akinek ráadásul semmiféle politikai funkciója nincs – a leghitelesebb ellenzéki figura, az azt jelenti, hogy eljött az apokalipszis. Mármint a baloldalé, mert a nemzeti oldal köszöni, egyre jobban van.

Április 8-ának éjszakája filmként fog megmaradni bennünk. Mégpedig groteszk komédiaként. A csattanó el?tt Karácsony Gergely – aki már biztos volt abban, hogy másnap reggel fehér bringán teker majd végig az Alkotmány utcán, az ünnepl? tömeg éljenzése közepette, a miniszterelnöki iroda felé – életében el?ször fölébredt a kamerák el?tt, és olyan virgonc volt, hogy már azt hittem, egy belvárosi legényest is el fog járni. Vona Gábor pedig úgy pöffeszkedett, mint egy hím pávián, hiszen már ? is látta lelki szemei el?tt, amint – az anyósülésen Heller Ágnessel – ünnepélyesen végiggurul az imént említett sugárúton, egy szép fehér Audiban.

Mindeközben a gy?zelem vélt és az alkohol valós mámorában Gyurcsány Ferenc szájából kicsúszott az év legelmésebb beszólása: a kígyók kígyóznak. Nagy igazság, mint minden, amit megszokhattunk a haza táncos lábú bölcsét?l.

Aztán bekígyóztak az eredmények a képerny?kre, s bár nem sok könyörület szorult belém a bolsevik fajzatokat illet?leg, szinte megsajnáltam a szerencsétlen Karigerit, ahogy ott téblábolt, mint egy leforrázott húsvéti nyuszi. Ha ezzel a fizimiskával kiáll a Szent István-bazilika elé, biztosan sok pénzt kap a hív?kt?l. Vona Gábor pedig úgy állt, mint egy kamasz, akit a nagymamája önkielégítésen kapott.

Azt hittük akkor, április 8-án, hogy ez a brutális hideg zuhany észhez téríti a hisztéria- és véleménybuborékban él? ellenzéket. Hogy megszabadulunk a pojácáktól, és ellenzéki paradigmaváltás következik. Illúzióink nem voltak, de reménykedtünk, hátha ez a szánalmasan rossz kabaré véget ér, és kezd?dik egy újabb, ami legalább nézhet? és vicces.

A népakarat ilyen hangsúlyos megnyilvánulása után számos figurának nyomtalanul el kellett volna t?nnie a közéletb?l. Politikusoknak és a baloldali média er?szakos hangadóinak, akik a politikuspojácáknál is sikeresebbek voltak a vakvágányon való tébolyult száguldásban. De hát milyen is ez a népség? Magától értet?d? módon a sok millió szavazó tulkot hibáztatja, mintsem saját magát. Úgyhogy maradtak bizony. A fütyül?s Juhász Péter egy kicsit hátrébb lépett, miután összekoldulta azt a lóvét, amit felel?tlenül elherdáltak az Együttre leadott, mérhetetlenül jelentéktelen mennyiség? szavazatért.

De szinte bizonyos, hogy fogjuk még hallani a fütyül?jét. Vona Gábor is visszavonulást színlel(t), hogy majd kell? id?ben, megment?ként visszatérjen, és ha diadalra nem is, de újabb helleri magaslatokra vezesse pártját. Fekete-Gy?r András is biztató gy?zelemként élte meg azt, hogy az új SZDSZ még a parlamenti küszöb közelébe sem ért.

A fárasztóan irritáló és szánalmas Hadházy Ákostól sem szabadulunk meg egyhamar, Gyurcsány Ferencr?l nem is beszélve. A kreténségnek mindig akad utánpótlása is, ahogy egy Juhász Péter-szer? felforgató egy kicsit megpihen, máris a helyébe lép az újabb izgága agitátor, például Demeter Márta vagy a Tordai Bence nev? nímand, akinek a magyar Országgy?lésben való jelenléte igazolja azon teóriákat, miszerint a választási rendszer nem tökéletes: a jelölést nem el?zi meg alapos pszichiátriai vizsgálat.

> Már a választást követ? hetekben bebizonyosodott, hogy röpke ábránd volt csupán azt remélni, hogy az ellenzék tanul abból a katasztrofális vereségb?l, amit a szavazók rájuk mértek. A magyar közélet olyan szintre süllyedt hetek alatt, amit csupán oximoronokkal lehet jellemezni: irritálóan érdektelen vagy nevetségesen unalmas.

Még az a szerencse, hogy kitört a kultúrharc, mert ha nem, mi, politikai publicisták kedélybetegekké váltunk volna.

Szakács Árpád brutális sorozata, a Kinek a kulturális diktatúrája? alaposan kiborította a kultúrbilit, és szembesítette

a nemzeti oldalt azzal, hogy még mindig a bolondját járatják velünk. A rendszerváltás utáni periódus legaljasabb politikai pártja, az SZDSZ a kultúrában és az oktatásban éli tovább penészgombaéletét, és továbbra is megtalálja a módját, hogy a magyar adófizet?k pénzén rombolja a magyar szellemi életet. Továbbra is sikerül félelemben tartania a megfelelési kényszerben szenved? jobboldali értelmiséget. A merész cikksorozat és az általa kavart vihar hónapokon keresztül uralta a közéletet, és remélhet?leg hatással lesz a kultúrpolitikára is – talán még az utolsó pillanatban visszafordítható az évtizedek óta tartó vészterhes folyamat.

A Sargentini-jelentésnek kellett beütnie ahhoz, hogy a kultúrkampf kissé háttérbe szoruljon. Egy holland n? – aki úgy érezte, meg kell váltania Magyarországot, ahelyett, hogy a saját hazájában eluralkodó iszlamizációs problémákkal és egyéb aberrációkkal tör?dne – abszurd napokat szerzett a magyar embernek, aki az istennek sem érti, hogy mi értelme van az ilyen libsi kötekedésnek, és miért nem foglalkozik ki-ki a maga dolgával. Hiszen a magyar ember úgy tudja, hogy a demokrácia f? eszköze a szavazás.

Ha nem tetszik neki, ami az országában történik, demokratikus szavazás révén éri el a változásokat, nem pedig spekulációval, provokációval és zsarolással. Márpedig err?l szól a Sargentini-ügy, és az a szerencse, hogy nem lesz semmi érdemi folyománya, mert akad néhány kelet-közép-európai ország, ahol pislákol még a józan ész, és azok megvétózzák majd a kell? id?ben.

Mindeközben a nemzetközi helyzet is fokozódott. Ugyan hétr?l hétre a liberálidiotizmus újabb meg újabb megnyilvánulásával szembesülünk – az elvtársak rendkívül kreatívak az ilyesmiben –, Európa kezd megtorpanni, és egyre gyarapodik azok száma, akik belátják, a liberalizmus nagy léptekkel távolodik a normalitástól – és egyáltalán, a valóságtól.

A 2018-as év talán legfontosabb európai politikai története az, hogy Merkel asszony pályafutása gyakorlatilag véget ért, kár, hogy el?tte beengedett egymillió migránst Németországba, és még egymillió ett?l fölbuzdulva Európa különböz? országaiba szóródott szét, miután földön, vízen és leveg?ben átlépték a határokat, amelyeket egy nyílt világalapítvány igyekezett megnyitni számukra.

> Bár a liberális idealizmusból nem könny? fölébredni, a jobboldal híveinek száma Európa-szerte gyarapszik, és a jöv? évi európai parlamenti választások ha meglepetést még nem is, de el?remutató átrendez?dést mindenképpen hoznak.

Hamarosan a magyarok által olyannyira kedvelt Juncker papát is benyeli valamelyik elvonókúrára is specializálódott luxusintézmény, és úgy t?nik, Macron pajtás sem lesz Európa fura ura, mert még a saját országában sem tud rendet tartani. A mostani Párizsból még a várost olyannyira imádó Ady Endre is hazamenekülne, és valamelyik pesti romkocsmában írná meg az Új mellényt hordok cím? dörgedelmét.

Apropó, Ady Endre: a 100. évforduló el?tt ? is megkapta a magáét ebben a különleges 2018-as esztend?ben. Továbbra is költ?óriásnak tartjuk, de jelleme megbukott a történelem ítél?székén. Mármint a miénkén, mert a libsik természetesen tapsolnak, ha a grófi szér?n gyújtogatnak. F?képp, ha a gróf a száz éve meggyilkolt Tisza István.

Apropó, gyújtogatás: el?karácsonyi ajándékként mi is kaptunk egy kis bolsevik anarchiát. Az Országházban kezd?dött, ahol az ellenzéknek sikerült ugandai hangulatot teremtenie, óbégatnia és úgy viselkednie, mint ahogy a páviánoknak. Tordai Bence politikai rátermettségét bizonyítja, hogy ezt az okostelefonján keresztül él?ben is megosztotta az országgal, így sikerült újabb kétszázezer szavazót szerezni a Fidesznek. A parlamenti csetepatét követ? napokban aztán ízelít?t kaphattunk abból, hogyan is képzeli el az ellenzék a demokráciát.

A cs?cselék az utcákra vonult és balhézott, kukákat borogatott, gyújtogatott, támadta és provokálta a rend?röket. Halált megvet? bátorsággal szánkókat lopott és autók tükrét törte le (nyilván többszöri próbálkozást követ?en), mint minden igaz, lánglelk? forradalmár. A modern kütyüknek köszönhet?en él?ben csodálhattuk meg, miként ugat a kultúra ebb?l a söpredékb?l. Szerencsére kevesen voltak. De így is hatékony ízelít? volt azok számára, akik nem tanultak a történelem példáiból, és nem tudják, mit képes kihozni emberi lényekb?l a bolsevizmus vírusa, amely az ostobaságból csírázik és az irigység a katalizátora.

> 2018-ban a nemzeti oldal megnyerte a politikai háborút. De még hátravan a kulturális, ahol patthelyzet van, és ha nem nyerjük meg azt is, id?vel visszafordíthatja a politikai gy?zelmet. Azaz még nem pihenhetünk

meg a babérjainkon.

A karácsony el?tti események pedig végleg meggy?ztek arról, hogy a 2010 óta folyamatosan, gyakran bravúrosan er?söd? Magyarországnak van egy borzalmas szégyenfoltja: az ellenzék. Amelynek doyenje az a nemzetáruló, akinek nemcsak a 2004. december 5-i gyalázatot, hanem az ?szödi beszédet, valamint az ország kifosztását és cs?dbevitelét is köszönhetjük, mégis az Országgy?lésben fert?zi a leveg?t, utánpótlása pedig az oligofrén Tordai Bence vagy az a Fekete-Gy?r András, akir?l hét mérföldre ordít, hogy az SZDSZ reinkarnációját hivatott kitenyészteni.

Nem tudom elhinni, hogy a magyar nemzet, amely létszámához képest aránytalanul sok szellemi nagysággal büszkélkedhetett a történelem folyamán, nem tud kitermelni egy épkézláb ellenzéket, hogy ne öljön meg bennünket a szégyen. De minden jel arra mutat, hogy ezt az ellenzéket is – abszurd módon – a nemzeti oldalnak kell fölépítenie.

Orbán János Dénes - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló